

KLADIVO BOŽIE

Dedinka Bohun Beacon bola učupená na svahu takého strmého kopca, že vysoká veža kostola vyzerala iba ako vrchol menšieho kopca. Konča kostola stála vyhňa, zvyčajne ožiaraná ohňom, kde sa večne povalovali kladivá a kusy železa; naproti, tam, kde sa ostro pretínali chodníky dláždené kameňom, stála krčma U modrého kanca, jediná v dedine. Práve keď sa brieždilo olovené striebisté ráno, stretli sa na tejto križovatke dvaja bratia a dali sa do reči; pravda, jednému sa deň začínal a druhému končil. Dôstojný pán barón Wilfred Bohun bol veľmi zbožný a uberal sa na akési ranné modlitby či rozjímanie. Jeho starší brat plukovník barón Norman Bohun rozhodne nebol zbožný, sedel v smokingu na lavičke pred Modrým kancom a popíjal – pozorovateľ s filozofickými sklonmi mohol uvažovať, či to je posledný pohár v utorok, alebo prvý v stredu. Plukovník nebol punktičkár.

Bohunovci boli jednou z veľmi mála šľachtických rodín, ktoré si naozaj odvodzovali pôvod od stredoveku, a ich zástava naozaj zaviala nad Palestínou. Je však veľkým omylom nazdávať sa, že takéto rody vynikajú v rytierskych tradíciách. Okrem chudobných málokto zachováva tradície. Šľachtici nežijú podľa tradície, ale podľa módy. Bohunovci boli za kráľovnej Anny výtržníci a za kráľovnej Viktórie sukničkári. Podobne ako nejedna naozaj stará rodina však v priebehu posledných dvoch storočí upadali, až sa z nich stali obyčajní ožrani a degenerovaní fičúri, ba dokonca sa pošuškávalo aj o šialenstve. V tom, ako divo holdoval plukovník rozkošiam, bolo naozaj čosi až neľudské a jeho chronické odhodlanie nevracať sa domov prv ako ráno nasvedčovalo tomu, že si priam zvrátene pestuje nespavosť. Bol to vysoký, ušľachtilý živočích, síce postarší, no vlasy mal prekvapivo

zlaté. Bol by pôsobivý už len svojimi plavými bujnými vlasmi. Modré oči mal tak hlboko zapadnuté v tvári, že sa zdali čierne. Boli trochu priblížko. Mal veľmi dlhé plavé fúzy: po oboch stranách nosných dierok až po čelust' vrásku či brázdú, takže sa zdalo, akoby mal do tváre vrezaný úškrn. Na smokingu mal oblečený zvláštny svetložltý plášť, ktorý vyzeral skôr ako ľahký župan než ako zvrchník, a na zátylku mal nasadený čudný svetlozelený klobúk so širokou strechou, bola to zjavne akási orientálna kuriozita, zrejme na ňu natrafil náhodou. Pyšne sa nosil v takomto nevhodnom úbore – pýšil sa tým, že ho vždy vedel zladit' tak, aby vyzeral vhodne.

Jeho brat, kaplán, mal tiež plavé vlasy a vyznačoval sa tou istou eleganciou, bol však v čiernom pozapínaný až po bradu, tvár mal hladko vyholenú, kultivovanú a trochu nervóznú. Robil dojem, že nežije pre nič iné, len pre svoje náboženstvo; podaktorí však vraveli (najmä kováč, ktorý bol presbyterián), že tu nešlo ani tak o lásku k Bohu ako o lásku ku gotickej architektúre a že keď sa plúžil kostolom ako duch, bola to iba iná čistejšia forma takmer morbidného smädu po kráse, ktorý hnal jeho brata za ženami a vínom. Toto obvinenie bolo pochybné, lebo o skutočnej zbožnosti tohto človeka nemohlo byť sporu. Obvinenie vlastne vzniklo do veľkej miery z toho, že zle chápali jeho sklon k samote a dôvernej modlitbe, často ho totiž vídali kľačať nie pred oltárom, ale na divných miestach, v kryptách či na chóre alebo dokonca vo zvonici. V tejto chvíli sa práve chystal prejsť dvorom vyhne do kostola, odrazu však zastal a trochu sa zamračil, keď zbadal, že bratove vpadnuté oči pozerajú tým istým smerom. Možnosť, že plukovníka zaujíma kostol, neprichádzala do úvahy. Zostávala iba kováčska dielňa, a hoci kováč bol puritán a nepatril teda medzi jeho veriacich, Wilfred Bohun počul akési nelichotivé reči v súvislosti s jeho ženou, známou svojou krásou. Vrhol podozrievavý pohľad k vyhni; plukovník so smiechom vstal a oslovil ho.